« Ձի կայ՝ որ մարդ որ վրան հեծած լինի՝
« չի շռեր և չի աղբեր. Ձի կայ՝ որ մարդ
« չի հեծցըներ ի վրան, քան իւր տիրոջմէն
« ի զատ։ Ձի կայ՝ որ մարդն ջանայ սպա֊
« նանել. Ձի կայ որ տիրոջն խնամօղ է,
« զինքն ի մահ կու տայ և զտէրն կու պահէ։

« Գրեմք զխայլիաթն (օգուտ) Ձիուն։
« Ատամն՝ փոքր տղայոց վիզն կապեն, ակամն
« չի ցաւի, և առողջ մնայ։ Թէ մարդն խպիլ֊
« նիկն կոխէ, Ձիուն ատամն գլխուն տակն
« դնէ, ծանրութիւն չի կոխէ զինքն։ Թէ
« տունն մժեժս լինի՝ որ է սիվրի սինեկ,
« զրան վրայ երկու երեք մազն կախեն,
« մժեժս չմտանէ ի տունն. Թէ Ձիուն ջուր
« խմած տաշտէն՝ հաւուն Ճագերն ջուր խմեն,
« Ճայեկն զնա չի առնու։ — Թէ կինն գի֊
« ժարնայ և հանգստութեամբ չի կարէ բերել
« զտղայն, Ձիուն չոր աղըն ծխեն, հանգստու֊
« թեամբ ծնանի։

« Գիտենալ պիտի որ Աստուած մարդուն
« ի զատ ազվոր իրք չի ստեղծ. յառաջ
« զՁին ստեղծ վասն մարդոյն և ապա զմարդն։
« — Ձին քան զամենայն անասուն երագ֊
« ընթաց է և պատերազմող. ապա Ձիուն
« տէրն՝ ով որ հեծնի՝ նա է։ Կինն ով որ
« մերձաւորի՝ տէրն նա է, Թուրն՝ ով որ
« մէջքն կապէ և ի Ձեռն առնու, (տէրն) նա
« է. զի այս երեք իրքն, Ձի և կին և Թուր՝
« վէֆաչի (իրաւացի տէր) ունին. ապա Ձին
« զտէրն կու խնամէ ի ժամ պատերազմին,
« և քանի կարօղ է՝ պատերազմի հետ թշնա֊
« մոյն. մինչև ի մահ զքեզ կու խնամէ՝
« որ չի ընկնիս. և թէ ընկնիս, կայ Ձի՝ որ
« կանգնի ինքն մինչև տէրն հեծնու, և
« խնամէ զքեզ։ Մարդ՝ որ ի ժամ պատե֊
« րազմին՝ զտէրն և զընկերն չի խնամէ,
« քան զՁինն այլ անասուն է և անպէտ»։

Ծանօթ պիտանի կենդանեաց պէսպէս օգուտներն յիշելով Աբրահամ՝ երբեմն բա֊րոյական խրատներ այլ խառնէ. նշանաւոր է Եզլին ստորագրութեան աւելցուցածը ի լու֊անցս, իր ազգային բնաւորութեան համար. Եզն՝ « Ագամայ որդուն շահ շատ ունի,
« վաստակաւոր է . . . զի զհողն ինքն կու
« հրգէ (հարթել). և այլ անասունքն անչափ
« չեն կարեր վաստակել որպէս եզն։ Դար֊
« Ձեալ, սուրբ է և մաքուր լինի, վասն ան֊
« չափ խոնարհութեանն։ Դարձեալ, անչափ
« ուժ ունի, որ տասն տարեծ թէ ի վերան
« զան՝ կարէ հետ տասնին պատերազմել —
« (տես ի ստորագրութեան առեւծուն)։...
« Ասեն տաճկաց աստապելեացն՝ վասն ան֊
« չափ ուժուն. Աստուած՝ աշխարհս եզան
« մի վրայ ստեղծ, և կայ այդպէս մինչև
« յաւիտեան Աստուծոյ հրամանն. ապա սուտ
« է։ Տես զկռապաշտքն. մեղայ Աստուծոյ.
« որ եզն Աստուած կու պաշտեն, վասն
« անչափ յուժոյն և խոնարհութեան նորա.
« զեռ կայ մինչև ցայժմ ի Հընտըստան, ի
« կղզին որ Կովայ ասեն, եզն կու պաշտեն.
« նոցա՝ փարսի բառով կաւրերես ասեն.
« ամենեւին նոքա միս չեն ուտեր, ոչ
« չորքոտանեաց և ոչ թռչնոց. և թէ մարդս
« նոցա մօտն՝ չորքոտանի կամ թէ թռչուն
« զենէ՝ սուգ մտանեն, թէ անխնամ բան գոր֊
« ծեց». Ուրիշ տեղ մ'այլ գրէ. «Եզն որ ի
« Հընդըստան կու լինի՝ մկընդուն, և եղջիւրն
« որպէս այծու ի կռնակն կու հասանի. և
« ինքն նման է եղանն։ Զայն մենք տեսանք
« որ բերին ի Ստամպօլ. այն եզն է որ կու
« զարդարեն և կու պաշտեն կռապաշտք,
« որպէս թէ արարիչ կարծեն զնա անմիտքն,
« և բեռն բառնան ի վերան որպէս զՁի։ —
« Եզ մի այլ կու լինի ի Հընդկաց աշխարհն,
« ազին երկայն և Ձիոց վրզէն կախ անեն,
« և ճոքագ (վրզնոց) կու ասեն...» և այլն։
— Լսենք հիմայ խրատը։

« Տես, ո՛վ մարդ ո՛ր եզն վաստակաւոր
« չլինի, մորթեն և զմիսն ուտեն. ո՛րչափ
« մարդս որ վաստակաւոր չլինի, ով (յոյլ)
« և ծուլ լինի՝ սպանանել պարտ է։ Զազգն
« Հայոց՝ վասն է՞ր կու ընդունին այլ ազգ
« մարդիկ։ — Վասն այն՝ զի վաստակաւոր
« են. ապա մեծասիրտք են և կօպիտք։
« Եզան կու նմանցընեն զազգն Հայոց՝ վասն
« բազում յոյժոյն»։ Անշուշտ այդ կոպտու֊թիւնն այլ գովանի յատկութիւն մի ունէր՝ մեր հեղինակին իմացմամբ։

Խօզի ստորագրութեան մէջ՝ աւանդու֊թեամբ կ'ըսէ. «Խօզն կիսասուրբ է. և քրիս֊
« տոնէիցն՝ առաքեալքն հրամայեցին ուտել,